

En fattiger flicka i werlden jag är, ic.

Den Andra:

Men den rite i werlden kan lefwa och gangliga gode, Men på andra grannens sida De rusa i werlden så vida, Mitt med sitt för- inweftat och glommer den himmelska sid, gläda sig ut i sin tid, Men mången i spid sig

14. Men de wanner som bäst hafwa wa- rit, Goforfta biffwa till flut, Det hafwer jag ofta erfart, Men jag lemnar händer till Gud, Han som of alla skall döma, Mitt för sin himmelska rätt, Ut of han på ingen förglömm- mer, Gud gifwe wi i Naden förtent.

13. Gud lär mig att tåligen lida Glan- d, Gud lär mig att tåligen lida har fall. 12. Mig felfwer må jag lifwa i lifet fog- larna fma som under himmelens fhar, El hemwiff hafwa må, I werlden far jag fhta, Com wanner fting en ften, Mitt bröd af an- wa bräta, Och mig ofta det förmant.

11. Mig felfwer må jag lifwa i lifet fog- larna fma som under himmelens fhar, El hemwiff hafwa må, I werlden far jag fhta, Com wanner fting en ften, Mitt bröd af an- wa bräta, Och mig ofta det förmant.

10. När Båtsmans-hustrun kommer och yttrar sin nöd, Hon klagar och säger: min Man han är död, Swar skall jag taga wägen med mina små barn, Som intet hus äger, eller något förfwar.

GS976

Trenne

aldeles nya

W i f o r.

Den Första:

En wisa vill jag sjunga, Andock hon simpel är, ic.

Den Andra:

En fattiger flicka i werlden jag är, ic.

Den Tredje:

Uf hör du gode Bonde, Swad jag dig säga må, ic.

Trykt i Einköping, hos E. F. Maj, 1833.

8. En bärda så swar i mitt hjerta jag bar, Gaf ofwiltig ut i werlden hon är, ic.

7. Men stadars du Bonde, om du wore med I krig, att befläda huru fäfeligt det är När blodet det rinner lik såsom en ström, Då önsklade du gerna det wore en dröm.

6. När gång jag dig far se, mitt hjerta brista må, Ut bunnade fäden, så fma: Gd det är omöjligt i werlden att du mitt hjerta kan gå.

5. Så blodet i hwar ädra sig röres upp, Och blodet i hwar ädra sig röres upp, Och blodet i hwar ädra sig röres upp, Och blodet i hwar ädra sig röres upp.

4. Den wanner han fängslat mitt hjerta så fwar, Dänt fwarare an någon det kan tro: Den faret han är ut i fändande eld, som ut mitt hjerta vill gå.

3. Den faren som ut mitt hjerta be- fte Den orar mitt fime så härdt: Och det ar för en wad jag har allat så högt, Det grämer mitt hjerta så fwar.

2. En wad jag har allat af Mittare fänd, Den wanner jag aldrig kan få: Men Ger ren han mig hjälper att glömma Den for- som i mitt hjerta beflar.

1. Hjerta har faret Den trof att Gfren walfig- war ut i del.

7. Men stadars du Bonde, om du wore med I krig, att befläda huru fäfeligt det är När blodet det rinner lik såsom en ström, Då önsklade du gerna det wore en dröm.

8. När wi från hustru och barn affled tar, Mång gråtande ögon! se wännen står qwar, Och barnen de ropa: min Fader gack ej bort! Lagg detta på hjertat, betänk att det är swårt.

9. Så länge du lefwer, låt detta bestå, och gör allt det goda, som du kan förmå: Gif barnen ett litet godt stycke bröd, När de kom- ma och klaga: min Fader är död.

10. När Båtsmans-hustrun kommer och yttrar sin nöd, Hon klagar och säger: min Man han är död, Swar skall jag taga wägen med mina små barn, Som intet hus äger, eller något förfwar.

11. Men nu får jag enkommen vara som
 ett borttappat får och på mina blöta kinder,
 uter stor sorg i mitt hjerta jag bär. :
 10. Sag är så i werlden förtälad för
 det jag så fattig är, Men ide af Herren för-
 kastad, By de ringaste han håller för,
 snarlig den tiden försvinner, Gåst han så be-
 ständigt är, Gud gifter min onskan framhå-
 9. Men det synes väl tungt till att le-
 wa och af fattigdom behöva bestå, Men ut-
 det stånd är väl flera, Liffom jag och ei ri-
 tare är, Men jag hoppas att så attwa, En
 ritare lott inför Gud, Om jag så i werlden
 kan lewa, Och så lunda följa hans bud. :
 8. Sag fattig till werlden är födder, Mi-
 af ringa föräldrar och släkt, Men jag med
 min lott är förnödder Slott jag inför Gud är
 tad, Han som of alla vill hjälpa och ingen
 förfärlig ännu, Gåst jag utaf wanner förglö-
 der, Men ide förglömder hos Gud. :
 7. Men en stida uti werlden kan snart
 beströdd bli, Ut af en faller Gode, Som ei
 vill länas wärd, När han olyckan följande
 ett öfver honom på tar, Han är sig ei mer
 betänker, Att han den samme war. :
 6. Men mina glada dagar långt borta
 sed mig är, Och sorg mitt hjerta gäster för
 fad mig är, Den sorgen aldrig rades,
 ut hjerta mitt förtan Sag af döds trådes,
 djupet neder i min graf. :
 5. Men om jag vill beskrifwa, Den kär-
 leken så öm, Om natten då jag hwilar, Är
 du uti min dröm, Om morgonen när jag wak-
 nar, Du i mitt sinne är, Hwad sorg då jag
 dig saknar, Att lilla wännen kär. :
 4. Af ängslan mitt hjerta mände swida
 uti mitt förqwäda bröst, Men jag måste tä-
 ligen lida, Men finner ej här någon tröst, By
 farlek det är väl en plåga Till den som man
 aldrig kan få, Som eld den i hjertat mänd
 laga, Och aldrig ur sinnet kan gå. :
 3. Sag mins en tid tillbaka, Sag mins
 de förra år, Och mina glada stunder Sag al-
 drig återfår, När jag mig det påminner O
 Gud! mitt wittne är, Att mina tårar rinner,
 Och det i hjertat står. :
 2. När wi blifwa uppfälde med Kronans
 gewär, Commenderade marchera i storm och o-
 war, Mång' wakande nätter wi får ingen blund,
 Ja, ondt får wi slita, liksom en hund.
 1. Då får du väl sofwä ser timmar i ro
 Med hustru och barn och hwad du har i ditt
 bo; När du är begäfwad med hellsosam kropp,
 Då hwilar du nöjdet och glader står opp.
 1. Men hör I Krigskamrater, som för
 mig nu här stå, När I uti fält och batalje
 mände gå, När kulorna de wanka tätt som
 snö, Om mannen han lefwer eller han dör.
 1. Den ena han faller den andra han står,
 Allt efter Guds wilja och tycke det går; När
 trummor och pipor de hålla stort gny, Att
 jämmer och ängslan då höres till By.
 1. När Karlén blifwer skjuten och sargad
 i fält, Då kostar det Wonden mång' hundra
 gält; Han kryper, han krelar så länge han
 kan, Till dess han fått skaffa en annan bra man.

15. Gud nade de släkt som bedragna nu
 uti werlden, utaf Gode så munda. :
 14. Sa wännen i werlden jag munda har
 haft, Men ingen som bedragit mitt sinn. :
 13. Gud nade den skadan i werlden är
 at det swärfte på hela denna jord Att så
 född, Och af farlek beständigt är. :
 12. Den wännen för min ögon han ly-
 nes så skon långt flönare an blomman uppd
 ung. :
 11. Mina kinder de bestna och förtvina
 som ho, När affurit uppd ängen bet är. :
 10. S werlden jag lefwer med
 plågor, Sa mina ören nedtrödda mitt bröst. :
 9. Mina tårar de flöta utaf ögonen på
 mig, Liffom wänt uti bakarna sm. :
 8. Jag hoppas att rådas i blinnetens höjd, Gud

det är en sorg som aldrig glömmes bort Om
 lifstiden blir aldrig så lång. :
 Den Fredje:

1. Hör du gode Wonde, hwad jag dig säga
 må, Mitt ord är i sanning, lit säkert deruppå:
 När du får blifwa hemma, din åter att få,
 Då måste Wätsmannen till sjö för dig gå.
 2. När wi blifwa uppfälde med Kronans
 gewär, Commenderade marchera i storm och o-
 war, Mång' wakande nätter wi får ingen blund,
 Ja, ondt får wi slita, liksom en hund.
 3. Då får du väl sofwä ser timmar i ro
 Med hustru och barn och hwad du har i ditt
 bo; När du är begäfwad med hellsosam kropp,
 Då hwilar du nöjdet och glader står opp.
 4. Men hör I Krigskamrater, som för
 mig nu här stå, När I uti fält och batalje
 mände gå, När kulorna de wanka tätt som
 snö, Om mannen han lefwer eller han dör.
 5. Den ena han faller den andra han står,
 Allt efter Guds wilja och tycke det går; När
 trummor och pipor de hålla stort gny, Att
 jämmer och ängslan då höres till By.
 6. När Karlén blifwer skjuten och sargad
 i fält, Då kostar det Wonden mång' hundra
 gält; Han kryper, han krelar så länge han
 kan, Till dess han fått skaffa en annan bra man.

Den Första:

En wisa vill jag sjunga Andock hon simpel
 är, Om falskhet uti werlden, Af den man
 håller kär. Den som sin wän bortmister, Ei
 ro i werlden kan få, Se'n ensam som Dufwan
 den sitter, Och som foglen under himmelen
 den blå. :
 2. Men om jag vill beskrifwa, Den kär-
 leken så öm, Om natten då jag hwilar, Är
 du uti min dröm, Om morgonen när jag wak-
 nar, Du i mitt sinne är, Hwad sorg då jag
 dig saknar, Att lilla wännen kär. :
 3. Af ängslan mitt hjerta mände swida
 uti mitt förqwäda bröst, Men jag måste tä-
 ligen lida, Men finner ej här någon tröst, By
 farlek det är väl en plåga Till den som man
 aldrig kan få, Som eld den i hjertat mänd
 laga, Och aldrig ur sinnet kan gå. :
 4. Sag mins en tid tillbaka, Sag mins
 de förra år, Och mina glada stunder Sag al-
 drig återfår, När jag mig det påminner O
 Gud! mitt wittne är, Att mina tårar rinner,
 Och det i hjertat står. :
 5. Men om jag vill beskrifwa, Den kär-
 leken så öm, Om natten då jag hwilar, Är
 du uti min dröm, Om morgonen när jag wak-
 nar, Du i mitt sinne är, Hwad sorg då jag
 dig saknar, Att lilla wännen kär. :
 6. Men mina glada dagar långt borta
 sed mig är, Och sorg mitt hjerta gäster för
 fad mig är, Den sorgen aldrig rades,
 ut hjerta mitt förtan Sag af döds trådes,
 djupet neder i min graf. :
 7. Men en stida uti werlden kan snart
 beströdd bli, Ut af en faller Gode, Som ei
 vill länas wärd, När han olyckan följande
 ett öfver honom på tar, Han är sig ei mer
 betänker, Att han den samme war. :
 8. Sag fattig till werlden är födder, Mi-
 af ringa föräldrar och släkt, Men jag med
 min lott är förnödder Slott jag inför Gud är
 tad, Han som of alla vill hjälpa och ingen
 förfärlig ännu, Gåst jag utaf wanner förglö-
 der, Men ide förglömder hos Gud. :
 9. Men det synes väl tungt till att le-
 wa och af fattigdom behöva bestå, Men ut-
 det stånd är väl flera, Liffom jag och ei ri-
 tare är, Men jag hoppas att så attwa, En
 ritare lott inför Gud, Om jag så i werlden
 kan lewa, Och så lunda följa hans bud. :
 10. Sag är så i werlden förtälad för
 det jag så fattig är, Men ide af Herren för-
 kastad, By de ringaste han håller för,
 snarlig den tiden försvinner, Gåst han så be-
 ständigt är, Gud gifter min onskan framhå-
 11. Men nu får jag enkommen vara som
 ett borttappat får och på mina blöta kinder,